

Kan du se meg nå? Sprer hun ut i tåk, der hun strø og balanserer på takkanten. Hun skal hoppe, snart. Han skal for angre på at han forlot henne, og det uten engang gi henne en forklaring.

Jeg gleder meg til å se henne, tenker han, mens han haster av gårde langs med den nedrimede husveggen, slik at ingen kan forsinke ham. Nå skal han endelig få se henne igjen, og forklare henne hvorfor han måtte dra så plutselig.

Hun skal til å ta fart og kaste seg utfor kanten, men hun blir sittende fast i snen. Kanskje har hun frosset fast, hun vet ikke. Hun bestemmer seg for å vente litt, til snen har lagt seg litt tykkere på bakken, så blir ikke landingen så hard.

Han stopper opp. Hørte han ikke en lyd over seg? Nei, han har ikke tid til dette. Han må se henne nå, om han så hadde måtte kjempe seg gjennom meterhøye snefonner, om han så skulle falle og slå seg sansels på den harde isen.

Noe isner.

Hun kikker ned, han opp, men de rekker ikke å møte hverandres blikk før det blir iskaldt.